

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VII. tečaj.

V Gorici, 1888.

IO. zvezek.

O zlati maši sv. očeta Leona XIII.

in razne druge cerkvene zadeve in novosti.

Zlata maša svetega očeta Leona XIII. se je obhajala po celem svetu v cerkvah in zunaj cerkve z nepričakovanim veseljem in navdušenjem. Od vseh strani so sprejeli sveti oče priserčna voščila in dragocene darove. Poslednji so zdaj v Vatikanu na ogled postavljeni. Na svetih treh kraljev dan so sveti oče sami slovesno odperli to razstavo kaker v spomin na darila, ki so jih sveti trije kralji prinesli detetu Jezusu. Mej raznimi voščili je svetega očeta po pravici najbolj razveselil telegram mogočnega ruskega carja, ki obeta boljšo prihodnost za tamkajšne katoličane. Telegram je pisan v Gačini 31. grudna ter je prišel v roke sv. očetu 2. prosinca. Obsega pa te besede:

„Prosim, dovolite moja odkritoserčna voščila k petdeseti obletnici vstopa Vaše Svetosti v mašniški stan cerkve, kateri je Vaše slavno papeštvo vedelo izkazati tako izverstne službe. Želeč verske koristi svojih rimsko-katoliških podložnikov zavarovati, ne dvojim, da mi bo dovolila visoka modrost, ketere ste dali toliko dokazov, potrebe rimske cerkve na Rusovskem v soglasje spraviti s podlažnimi postavami svojega cesarstva. Aleksander“.

Mej raznimi drugimi čestitkami je posebno lepa in znamenita adresa mestnega zbora zagrebškega, ki tako slove :

„Njegovi Svetosti papežu Leonu XIII. k petdesetletnici njegovega mašništva dne 1. prosinca 1888.

S v e t i o č e !

Glavno mesto kraljevine Hervatske, Slavonije in Dalmacije prihaja pred Tvoj prestol, da Ti ponižno vošči srečni zlatomašni dan, ko boš pomlajen in okrepčan z vero in ljubeznijo vesoljne cerkve daroval Vsegamogočnemu božansko daritev, verhovni duhovnik za rešenje in srečo vsega človeštva. Sili ga k temu sinovska vdanost do očeta kerščanstva, starodavna zvestoba očetov Hervatske do rimskih papežev, kateri so ji varovali skoz stoletja dobroto Kristusove vere in sadove omike. Sili ga spomin Tvojega slavnega prednjika, ki je podelil Hervatski cerkveno samoupravo, ketere središče se po njem sè škerlatom okrašeno v tem mestu nahaja. Sili ga tista previdnostna misel, s katero si povzdignil sveta slovenska apostola Cirila in Metoda na vesoljno češčenje, postavil pod svojo obrambo staroslovensko službo božjo in spomin slavenskega romanja ovekovečil sè zlato svetinjo, na katero si dal vrezati obraz hervatskega Mecene, in z divno kapelo, ki si jo povzdignil na čast slavenskih apostolov v baziliki sv. Klementa.

To glavno mesto Hervatske, ki se s hvaležnostjo spominja, kako si mu k pomoči stegnil roko, ko ga je leta 1880 porušil potres, postavši zdaj ognjišče znanosti in vmetalnosti na slavenskem jugu, Ti vošči ta radostni dogodek za ves katoliški svet, veseleč se, da Ti je vsegamogočni in milostivi Bog, gospodar življenja in smerti, poklonil za plačilo tvojih verlih del toliko let, in želeč, da Ti jih še toliko podeli, koliker jih more nesti natora človeška, ki bodo gotovo služila na korist katoliški cerkvi.

Blagoslovi ga, Sveti Oče, Ti, ki si pokazal znanosti pravi pot, po katerem stopajoč more vse narode v božji resnici poterditi in srečne storiti; Ti, ki modro vodiš k prerojenju in slavi narode, postavljene na podlažni kamen tiste večne resnice, ketere čuvaja in branitelja te vesoljni svet spoštuje.

Iz skupščine zastopstva glavnega mesta Zagreba kralj. Hervatske, Slavonije in Dalmacije dne 20. grudna 1887.

Vaši Svetosti
najvdaniši sinovi :
(Podpisi.)“

Od vseh krajev sveta so že tudi premnogi katoličani vseh stanov romali v Rim osebno čestitat svetemu očetu, z Angleškega, Francoskega, Laškega, Ogerskega itd. Od nas iz Avstrije se ima napraviti veliko romanje po veliki noči. Kedor bi se ga hotel vdeležiti, naj se brez odlašanja oglasi pri svojem gospodu župniku, kjer bo pozvedel, kar je v ta namen potrebno. Načert tega romanja se bere tudi v „Zgodnji Danici“ v 6. listu letošnjega tečaja. Sveti oče bodo sprejemali avstrijske romarje od 10. do 20. malega travna (aprila).

21. dan prosinca meseca so sprejeli pa že tudi nekoliko avstrijskih romarjev, razne gospode, kateri so izrekli posebno zahvalo za vse, kar se je storilo v Avstriji za slovesnost njihove zlate maše. „Veselje jim navdaja serce“, so djali nadalje, „keder koli Avstrijanci k njim pridejo. Avstrija je država, ketere narodi so vedno zvesto hranili katoliško vero in vdanost do apostolskega sedeža. To dediščino svoje države naj avstrijski narodi hranijo ter si prizadevajo, da bodo krepko stali v izkazovanju vdanosti do stola sv. Petra in v brambi njegovih pravic. Vsi ste imeli zdaj priliko videti, v kakem položaju je poglavar katoliške cerkve. Ta položaj je neznosljiv, nevreden poglavarja svete cerkve. Papež ne more biti odvisen od ptuje vlade, ker mora vladati cerkev, ki je razširjena po vsem svetu. Papež potrebuje k temu v resnici najvišje neodvisnosti. Italijanska revolucija ga pa hoče prisiliti k podložnosti druge vlade. Zakaj nima papež denes neprikrajsanega imeti, kar je postavno imel skozi stoletja? V današnjih razmerah terpi papež, ki je Vaša glava. Saj smo ena družina, jaz glava, vi udje; ako glava terpi, terpijo vsi udje. Tem razmeram nasproti ne smejo katoličani merzli biti; oni ne smejo pri miru pustiti vprašanja o stanju, ki se spodobi papežu, zlasti pa ne avstrijski narodi, ki so vedno znali ohraniti svojo versko zvestobo ter jo tudi v djanju skazovati.“

*
* *

15. prosinca so se slovesno svetnikom prišteli sedmeri ustanovniki reda služabnikov Marijnih in jezuiti Peter Klaver, Janez Berhmans, in Aljfonz Rodrigues. Sveti oče so izrekli posvetničenje in imeli potem veliko mašo. Slovesnost se je začela ob 8. uri in zveršila o polu trijeh. 389 škofov je bilo pričujočih. — Naslednje nedelje se je zaporedoma zveličanim prištelo zopet sedem služabni-

kov božjih, mej njimi dva iz reda svetega Frančiška in eden iz skupščine sv. Aljfonza, Avstrijan. O teh bomo, če Bog da, v prihodnjem tečaju kaj več povedali.

*
* *

Naša nova cerkev sv. Antona Padovanskega v Rimu je bila drugo adventno nedeljo, 4. grudna 1887, s posebno slovesnostjo posvečena. Sešli so se bili zastopniki reda od vseh krajev sveta in po pravici, ker je ta cerkev v več ko enem oziru cerkev celega frančiškanskega reda. Cerkev ima 11 altarjev. Veliki oltar je posvečeval papežev veliki namestnik v Rimu, tretjerednik kardinal Lucid Marija Parókki, deset stranskih oltarjev pa je ob enem posvečevalo deset škofov našega reda. Posvečevanje se je pričelo ob polu osmi uri zjutraj ter se veršilo do treh četerti na dve popoldne. — Tudi velikansko poslopje za višje šole našega reda, ki se derži te cerkve, je že doveršeno, in pater generalni minister že stanujejo noter. — Za cerkev in šole so tudi neketeri naši bravei po svoji moči pripomogli. Od zadnjega naznanila do zdaj se je zopet nabralo 18 gld. 20 kr. za kar se tu serčno zahvaljujemo, ob enem pa tudi prosimo, naj iz ljubezni do Boga in njegovih ljubih svetnikov sv. Antona in sv. Frančiška, kedor kaj vterpi, še nadalje daruje v ta dobri in sveti namen.

*
* *

O svečnici so bili pri nas na Kostanjevici prevzvišeni nadškof barski Simeon Milinovič vračaje se od papeževe zlate maše iz Rima v svojo novo domovino Černo goro. Da smo bili silno veseli nepričakovane časti, ki so nam jo izkazali, ker so se do tri dni pri nas mudili in na svečnico tudi slovesno blagoslovljenje in veliko mašo imeli v naši cerkvi, to si je tolikanj lažje misliti, ker so ne le frančiškanski, temuč tudi pravi slavenski škof. Kar smo povedali o njih v 1. zvezku tega tečaja, to je povedano in je resnično. Nove slovenske mašne bukve se bodo tiskale prav v Černi gori v mestu Baru (Antivari). Sveti oče so milostivega škofa z veliko prijaznostjo sprejeli ter se pogovarjali z njimi o črnogorskih zadevah in o težavah, ki se delajo slovenski službi božji, celo uro. V zboru kardinalov in škofov, kjer so glasovali razni škofje v bogoslužnih jezikih svojih cerkev, so povzdignili nadškof barski tudi svoj glas v slavenskem jeziku. Bog jim daj svoj

blagoslov na srečo sprave mej kristijani ne le črnogorskimi, temuč vsemi slavenskimi in drugimi!

* *

Na sv. Jožefa dan bodo obhajali drugi slavni jugoslavenški škof, prevzvišeni gosp. Jožef Jurij Štrossmayer v Djakovem spomin svoje zlate maše. Zlato mašo samo so obhajali 16. svečana, kaker pred 50 leti novo mašo, natihoma. Sveti oče papež so jim čestitali ter jim poslali svoj posebni blagoslov. Čestitali so jim že tudi slavenski državni poslanci avstrijski in brez števila drugih odličnih ljudi. Bog jih ohrani še mnogo let v obrambo in čast vbogemu slavenskemu narodu!

Življenje in delavnost sv. Frančiška Solana, misijonarja Peruanskega.

(P. F. H.)

VIII. Poglavje.

Oznanje vaveč pokore in čudodelnik v Limi.

Videli smo, kako vspešno je vže 9 let oznanjeval Frančišek božjo besedo po Tukumaniji ter kazal divjakom s čudeži svoje božje poslanstvo. Le kratek čas mu je bil še odločen mej svojimi ljubimi Indijani. Hvala in slava o njegovi vspešni delavnosti je prišla tudi do ušes njegovih predstojnikov. Ti so menili, da je tako slavnega in zasluženega moža treba postaviti na svetilnik, ne glede na njegove prošnje, češ, da za take službe nima potrebnih zmožnosti. Pri kapiteljnu Peruvanske provincije „12 apostolov“, kateremu je predsedoval generalni komisarij P. Anton Ortes, izvolili so Frančiška Solana za kustosa samostanov v Tukumaniji s pravicami, kakeršne imajo provincijali. Sedaj je bil primoran preseliti se v Talavero, kjer je bil tudi pričel svojo apostoljsko delavnost v Tukumaniji.

Tam mu je bila prva skerb, da je poostril svoje spokorno življenje; zakaj koliker večjo odgovornost je imel, toliko bolj si je prizadeval, da si z molitvijo in sè spokornim življenjem sprosi iz nebes potrebne milosti in pomoči. Po cele noči je prečul v molitvi in premišljevanji ter se bičal do kervi. Na golem životu je nosil

spokorno obleko iz bodeče žime. Če tudi tako strog do samega sebe, je bil prav ljubeznjiv in prijazen v občevanji z drugimi. Zato so ga tudi vsi neizrečeno ljubili in čislali. Kamerkoli je prišel, obiskajoč po svoji službi raztresene samostane, povsod je vzbudil navdušenost do Boga, ostrega spokornega samostanskega življenja in do izveličanja duš. Njegovo prijazno občevanje je, rekel bi, očaralo vse, njegove sobrate in podložne, kaker tudi druge. Naj omenimo le nekaj zgledov.

Pri običajnem obiskovanji samostanov pride tudi v mesto Salto. Zapovednik mesta moža božjega preprijazno pozdravi in z mnogimi drugimi gospodi povabi na kosilo ali obed. Mej kosilom so se povabljeni gostje razgovarjali o raznih rečeh. Kaker se pri tacih prilikah pogostokrat zgodi, razžalil je neki gost sè svojimi besedami druge. Prišlo je bilo vže do prepira, in po takratni navadi se je bilo nadejati še hujega. Naš svetnik mej tem besedičenjem vzame iz rokava razpelo. Milo in ljubeznjivo zre na križanega. Potem pa prične tako milo in ljubeznjivo peti pesem o terpljenji križanega Jezusa, da vsi vmolknejo ter poslušajo nebeškega pevca. Nihče ni več mislil na kreg in prepir. Pri odhodu se mestni glavar zahvalj svetniku za prijetno petje, še bolj pa za način, s katerim je umel priti prepiru v okom.

Zopet drugikrat je prišel na svojem popotovanji v neki samostan mej Indijani; praznovali so ravno praznik sv. Rešnega Telesa. Indijani izražajo vse svoje veselje s petjem in plesom, ki pa ni drugzega kaker le nekako skakanje, ki razodeva veselje in druga čutila serca, toraj po vsem nedolžno. Zato je tem dobrim divjakom pripustila tudi katoliška cerkev, da so smeli ob veselih cerkvenih slovesnostih na ta način razodevati svoje veselje in češčenje. Ko se prične pomikati sprevod po ulicah mesta, prično erdečekožci v svoji raznobarevni opravi kazati svoje veselje z raznim petjem in plesom. Naš svetnik, ko vidi te dobre divjake, kako po svoje časte Jezusa v Najsvetejšem Zakramentu, verže plašč raz sebe, pridruži se jim ter ž njimi vred, — prepevajoč indijanske pesmi Najsvetejšemu na čast in skakaje semtertja, — hvali neskončno ljubezen božjo do ljudi. Vsi prečujoči so se začeli, videč svetnika mej divjaki, jokati zaradi njegove velike ljubezni do Boga in preprostosti, s katero je častil svojega Zveličarja.

Nad eno leto je moral Frančišek oskerbovati častno službo predstojnika samostanov v Tukumaniji. Kaker huda mora ga je težila ta služba. Prosil je predstojnike, naj nesposobnega služab-

nika oprostite te časti, da se bode zopet na dalje mogel darovati na blager erdečeokožcem, zavoljo katerih je prišel sem. Njegovi predstojniki se pa ne zmenijo za to. Pri prvem kapiteljnu so celo sklenili, naj pride svetnik nazaj iz Tukumanije v Limo, da bode tu svetil sè svojim zgledom.

Kaker strela z jasnega neba je prestrašila ta novica Frančiška, še bolj pa vboge Indijane, ki so ga ljubili kaker svojega očeta in rešitelja. Nikaker si niso mogli misliti, da jih bo zapustil ljubi oče, češ, kedo bo zdaj za-nje skerbel; kedo jih branil pred belimi oderuhi. Ali ves jok in tarnanje vbozih divjakov je bilo zastonj; pokorščina je klicala svetnika od njih. Neki glavar Indijanov prosi svetnika, naj mu da za spomin vsaj svoj pas. Svetnik usliši prošnjo. Ta pas so ko dragoceno svetinjo hranili ter ga pokladali na bolnike. Kaker poroča indijansko ustno izročilo, jih je tudi mnogo ozdravelo. Tako je delal Bog mej Indijani po svetniku še čudeže, ko ga vže davnaj več ni bilo mej njimi. Najprimernejše se mu je zdelo, da skrivaj in na tihem zapusti deželo. Pri odhodu je svetniku ponudil neki bogat mož obilo denarja in družih potrebnih reči za daljno pot. Svetnik neče prav nič vzeti, češ, naj denar in vse drugo le sam obderži; saj bode postal sam tako vbog, da ne bo mogel toliko svojega imenovati, kar bo potreboval za pogrebne stroške. Jako debelo pogleda bogati kupec svetnika; ali svetnik ga zagotovi, da se bo res zgodilo, kar je rekel. Čez štiri leta bogati kupec v resnici zapusti vse svoje premoženje in stopi v red sv. Frančiška. Postal je popolnoma vbožen. Tako se je izpolnilo prerokovanje svetega Frančiška Solana. Takisto je tudi v preroškem duhu naznanil, da bo mesto Talavera razdjano, in da bodo našli bogate rudnike zlata. Oboje se je v resnici zgodilo.

Brez vsake druge potne oprave kaker s križem in palico v roki se je odpravil Frančišek zopet na daljnjo pot iz Tukumanije proti Limi. Moral je iti preko gor in dolin, skozi zaraščene gozde in močvirja, čez deroče reke in žareče puščave; pa je bil vedno vesel in vedrega obraza. Ne začudi se malo predstojnik samostana v Čukiebu, ki je bil 200 milj od Lime, ko pride naš svetnik, suh in zagorel, v samostan ter prosi prenočišča, da jo drugi dan zopet odrine dalje brez vsake potne priprave. Ko pride v Limo, postavili so ga predstojniki za namestnika ali vikarija samostanskega predstojnika v samostanu „kraljice angelov“ zvanem. Ta samostan rekolektov je bil pičle pol ure hoda od Lime. Razume se, da se je v svoji ponižnosti branil s prošnjami te časti, pa pred-

niki se niso menili za-to. Frančišek je ostal nekaj časa na velik prid in razvoj ostrega samostanskega življenja predstojnikov namestnik. Čez nekaj časa pride iz Španije drugi generalni komisar P. Janez „de Monte Mayor“. Le ta sklene moža, o čiger čednostih je vže toliko lepega slišal, postaviti samostanu za predstojnika, češ, naj se pod njegovim vodstvom in lepim zgledom razcveta pravo redovniško življenje. Frančišek, slišavši ta sklep, hiti na vert, zgrudi se pod neko drevo ter ondi britko joka, da njegova žalost slehernemu globoko seže v serce. Tudi komisar zvé to. Svetnik se mu smili; vsliši njegovo prošnjo in spremeni volitev. Pozneje se je pač kesal, da je bil tako odjenljiv; zakaj pričakoval je najboljšega vspeha za samostansko življenje od velike nadarjenosti in v resnici izglednega življenja Frančiška Solana. Zato je bil kmalu v drugič izvoljen za predstojnika. Ko svetnik to zvé, se prestraši da ne more besedice spregovoriti. Potem pa hiti v samostan „Marije Magdalene“, kjer je bival generalni komisar. Pade pred njega na kolena ter prosi tako milo, naj volitev spremeni, da se dá komisar zopet omečiti. Seveda je bilo to njemu samemu težko; zakaj odpopotavši iz Španije je imel terden sklep, delati na to, da izvolijo Frančiška Solana za provincijala Limanske provincije. Po teh skušnjah pa ni več mislil na to. — Mej tem so dohajali iz Tukumanije vedno novi poslanci s prošnjo k generalnemu komisarju v Limo, naj se vender ozira na vspešno misijonsko delavnost Frančiška Solana in na željo naroda, ki jednoglasno zahteva svojega svetnika nazaj. Generalni komisar P. Ortis je vže hotel izpolniti željo prosivcev; pa provincijal v Limi mu je zabranil. Njemu je bilo vse na tem, da ohrani provinciji moža, ki ga ji je pridobil komaj z največim trudom.

Zaradi teh skušenj se je želel Solan v svoji veliki ponižnosti vmekniti očem svojih predstojnikov, da ga ne bi zavoljo njegove evetniške pobožnosti postavili kot predstojnika na svetilnik. Zgrabi ga bolezen. Ta mu je dala povod, da je prosil predstojnike, naj ga premestijo iz Lime. Predstojniki ga pošljejo v Truhiljo, ki je kakih 80 milj proti severu od Lime. Tukaj se je v svoji ponižnosti, čisto nepoznan od vseh, zopet čutil srečnega, kaker riba v merzli vodi. Zopet je mogel brez posvetne hvale posvetiti vse svoje moči izveličanju duš in razširjanju božjega kraljestva. Hotel je biti vsem vse. Največe veselje pa mu je bilo streči bolnikom, za katere se ni menila živa duša. Naj navedemo le en sam tak dogodek.

Zunaj mesta je ležala v borni koči ženica, ki je imela ostudno

bolezen — gobe. Nihče se jej ni upal približati od straha, da se ne naleze ostudne bolezni, in zaradi hudega smradú. Frančišek Solan zve o tej zapuščeni bolnici. Hitro naprosi po mestu posteljne oprave in jedil. S tem hiti proti koči.

Tu poklekne k bolnici, osnaži nje ostudne rane in obeže; priredi snažno posteljo ter ji dá jesti in piti. Zraven pa jo tolaži, naj le voljno terpi. Bog ji je poslal to gerdo bolezen v izveličanje njene duše; s tem si bo zaslužila dragoceno krono in slavo v nebesih. Sleherni dan je Solan obiskal nesrečno bolnico ter ji stregel. — Neka gospa, velika dobrotnica samostanu, vidi svetnika vsak dan iti mimo hiše. Radovedna, kaker so vse Evine hčere, želi zvedeti, kam pač hodi svetnik. Necega dne ga počaka na pragu svoje hiše in vpraša, kaker bi se bila po naključji sešla, kam pač nese vse te reči. Solan jej pomenljivo odgovori, da vse to nese v hišo svoje ljube, ter gre svojo pot. Sedaj jo žene radovednost še bolj, in ne miruje, dokler ne zve skrivnosti, če tudi je imela odgovor svetnikov za šalo.

Tudi tukaj ni ostala krepost in svetost skrita. Leta 1603 pride iz Španije kot generalni komisar P. Janez Venido, ki je bil jako odločen mož. Le ta imenuje Solana za predstojnika v Trohilju, naslednje leto pa v Limi, samostanu „Marije kraljice angeljev“. Vse prošnje svetnika so bile zastonj. Odločni mož se ni dal propositi; Solan je moral prevzeti predstojništvo. Pa njegova ponižnost mu ni dala mirú. V teku štirih mesecev je prosil enajstkrat, naj ga kot nezmožnega za tako častno službo odstavijo. — Res je bil svetnik gledé samostanske revščine tudi nekoliko prestrog. Tako ni hotel sprejeti za cerkev dveh podob, katere je nekedo podaril, ker so jih cenili na 500 tolarjev. Svetoval je; naj podobe prodajo in denar porabijo za vboge. Seveda je bilo to samo na sebi blago. Tudi je zahteval, da ne smejo biti tla po samostanu pokrita z opeko, da vrata nimajo imeti praga in okna ne lesenih okvirov. Tudi se les ne sme barvati ali stene beliti. Hotel je tudi sadno drevje na vertu posekati, češ, da oskerbovanje dreves jemlje bratom čas, ki bi ga lahko porabili za molitev. To se je pa tudi predstojniku vže zdelo preostro. Zato pride na enajsto prošnjo provincijal, in naznani zbranim bratom, da je odstavil Solana od službe predstojnika. Svetnik pade na tla, prosi vse odpuščanja, ker je svojo službo tako zanikerno opravljal, naj ga zato kaznujejo kot nevrednega hlapca in mu odločijo najzadnji prostor. Zbrani bratje zavoljo tolike ponižnosti svetnikove jokajo. Tudi provincijal je le težko zaderževal solze.

Odkazal mu je zadnji prostor, češ, saj si ga je želel sam. To je bilo zopet za ponižnega moža, kaker, da veržeš ribo v vedo. Veselja je poskakoval ter hvaležno poljubil roko predniku. Od tistega časa niso več silili svetniku častnih služeb; pa tudi brez teh je slovelo njegovo ime, rekel bi, po vsej za one dobe znani Ameriki.

Ves njegov trud je bil, da ljubi Boga iz vsega serca, in reši duš, koliker more. Ob 11 uri je že šel Solan na kor, da se eno uro pripravlja za skupno molitev, ki se je pričela o polnoči. Potem je ostal še do štirih v jutru na koru. Pogostokrat so ga našli bratje, ko so prišli k jutranjicam klečé zamaknjenega, da bi bil človek mislil, da je okamnel. Po jutranjicah je šel v svojo celico, da se pripravi za sveto mašo. Navadno je pričel s tem, da se je do kervi bičal; potem pa je zopet premišljeval svete skrivnosti do ure, ko je imel opraviti nekervavo daritev. Pri sv. maši se je od ljubezni do Jezusa v najsvetejšem sakramentu dostikrat zameknil. Ljubezen njegove duše do Jezusa je tudi telo vzdignila, da je plaval v zraku. Razumé se, da so taki dogodki vabili pobožne, pa tudi radovedne ljudi k sv. maši svetnikovi. — Pri vsaki sv. maši je bila cerkev kar natlačena pobožnega in radovednega ljudstva. Sè solznini očmi so zerli na svetnika. Tudi marisikaterega zastarele grešnika so taki prizori zbudili iz grešnega spanja. Saj jim je bil svetnik, rekel bi, bučeča trompeta, ki jih je budila iz grešnega spanja. Vsagdo si je štel tudi v veliko čast, če je mogel svetniku streči pri sv. maši. Navadno se je morala ta služba prepustiti Peruvanskemu namestnemu kralju Ludoviku, mejnemu grofu Salnaskemu, ki je prišel skoro vsak dan k maši našega svetnika.

Serce Solanovo je vedno bolj žarelo od ljubezni do Boga. Le ališati o ljubezni božji je bilo dovolj, da se je zameknil. Necega dne pride neki zdravnik v samostan. V pričujočnosti več sobratov se prične razgovarjati. Pogovor je nanesel tudi na ljubezen božjo.

Naenkrat prične svetniku žareti lice in ustnice vtripati — potem pa hiti proč. Gospod se čudi temu vedenju. Bratje pa ga potolažijo, češ, to je vže njegova navada; to dela v njem velika ljubezen do Boga. Povedali so mu drug slučaj. Ko je hotel pridigovati v nunski cerkvi klarisinj ter si zbral za predmet Marijino pesem „magnifikat“, in prišel do besed „Moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarji“, povzdignil je svoje oči proti nebu in se zameknil. Ko se zopet zavé, hitro zbeži iz cerkve, ker se je v svoji ponižnosti sramoval zamaknjenja. — Tudi sedaj so ga

našli na vertu pred podobo križanega, kakor mertvega in brez življenja; le lice mu je bilo spremenjeno.

Tudi se je pogostokrat prigodilo, da se je svetnik mej pridigo zameknil, ali pa prevzet pričel jokati, da ni mogel niti besedice več spregovoriti. Ob taki priliki so jokali tudi vsi poslušavci. Ni se toraj čuditi, da so pridige svetnikove globoko segale v serca ter budile grešnike iz grešnega spanja. Dà, enkrat se je Bog poslužil celó nekega naključja, da zbudi po svojem služabniku Limo iz grešnega spanja, kakor nekdam po preroku Joni Ninive. Zavoljo obilnega bogastva in blagostanja so živeli prebivalci v Limi zelo razuzdano. To je bilo meseca decembra 1604 leta. Proti večeru zapusti Frančišek samostan. Pri odhodu reče vratarju, naj moli zanj, ker ima izvršiti jako imenitno delo. Že mej potom se zbirajo ljudje okoli svetnika. Ko pride na veliki terg, ki se je razprostiral mej stolno cerkvijo in palačo namestnega kralja, stopi verh stopnjic, ki so deržale v stolno cerkev. Tu prične govoriti zbrani množici o reku sv. pisma: „Vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, poželenje očí in napuh življenja“. (1. Jan. 2, 16).

Te besede imajo tudi polno veljavo v Limi, ki je globoko zakopana v progrehah in hudobijah. K sklepu povzdigne svetnik svoj glas in zagrozi, da je mera milosti in vsmiljenja vže polna, in da se bode vse mesto pogreznilo v nravni propad, če ne bodo popboljšali svojega življenja in potolažili jeze božje. Telesa so bivališče, tempelj sv. Duha; vi pa ste jih z grehom oskrnili. „Le odprite“, kliče z navdušenostjo preroka, „le odprite svojo telesa, ki so tempelj in bivališče sv. Duha, poželjivosti, in naznanim vam večno pogubo“.

Bolj oddaljeni poslušavci so slišali le besede, greh, kaznen, bivališče, tempelj itd. vse to bode razdjano po grehu. Menili so, da svetnik govori o hišah in mestu Limi ter mu grozi pogubo. Vedeli pa so dobro, da ima svetnik preroški duh; kar naznani, zgodi se tudi. Niso umeli, da je svetnik govoril le o razdejanji, katero napravi greh v človeškem telesu, ki je tempelj sv. Duha. Strašno vpitje, jok in zdihovalje nastane mej poslušavci. Kmalu pa se ta zmešnjava razširi po vsem mestu. Vse je menilo, da bode potres v nekoliko trenutkih porušil mesto, češ, svetnik je to naznanil; — tako je odmevalo iz stotero ust po mestu. — Iz vseh krajev mesta so hiteli ljudje v sprevedih v cerkev, da sprosijo milost od Boga. Po cerkvah so izpostavili sv. Rešno telo. Okoli spovednic so se kar gaetli ljudje; ker so menili, da

do določenega trenutka ne pridejo na versto, spovedovali so se tudi na glas svojih grehov, da si le očistijo vest pred pogubo mesta. Živa duša v Limi ni to noč zatisnila očesa. Od prvega do zadnjega prebivalca se je želel vsaki spraviti z Bogom. Krivično blago so dajali in nosili nazaj; smertna sovražnika sta si podajala v spravo roke. Pregrešna znanja in zveze so se same po sebi razdirale. Rekel bi, da od one dobe, ko je prerok Jona napovedal pogubo Ninivi, kaj takega še ni doživel svet.

Tudi svetna in duhovna gosposka ni znala, kako bi tej splošni zmešnjavi prišla v okom; zakaj svetnik je po pridigi hitel bosih nog v samostan. Takratni namestni kralj, mejni grof Gašper de Monte Rej zbere okoli polnoči mestne svetovalce k zborovanju. Tudi pošlje po Limskega nadškofa Toribija Iljdefonza Mongrovija, ki je bil jako kreposten mož, ki ga je po smerti papež Inocencij XI. mej svetnike prištel, naj bi svetoval, kaj je storiti. Le ta dá modri svet, naj pošljejo v samostan sv. Frančiška po komisarja. Tudi ta jim reči ni mogel raztolmačiti, ker je vedel o tem le po govoricah; svetoval je pa, naj pokličejo svetnika samega. Berzo jezdi stražnik v samostan „Marije angeljev“, kjer sporoči vratarju, naj pride svetnik pred kraljevi zbor, kjer čakajo nanj namestni kralj, nadškof in drugi svetovalci. Redovniki so bili ravno na koru, da opravijo ponočnice. Vrtar je od straha komaj mogel povedati, kaj hoče stražnik. Svetnik, to slišavši, hitro vstane ter gre. Gredočemu reče neki brat, naj se nikar ne boji. Solan mu zaverne: „Vedi, brat Janez, da sem pridigoval na povelje božje“. Ko pride v kraljevo palačo, veli predstojnik generalni komisar, naj zbranim ponovi pridigo od besede do besede, in naj se nikar ne boji. Svetnik de: „Gdor stavi svoje upanje le na Boga, se ne more vstrašiti“. Potem prične zbranim svetovavcem pridigovati s toliko navdušenostjo, kaker je govoril zbrani množici. Tudi ti so pričeli obledévati, ker so ga napak umeli in menili, da bode potres res razrušil lepo mesto. Ko svetnik zapazi zmoto, pove, da je na božje povelje govoril le o n r a v n e m propadu mesta. Sedaj pa je tudi to zabranjeno, ker vse dela pokoro. Na prošnjo namestnega kralja je svetnik to tudi pismeno poterdil. Liste s tako izjavo svetnikovo so nabili po cerkvenih vratih in po ulicah. Namestni kralj je to razlago poterdil sè svojim pečatom in podpisom, pa še prideli besede: „Nikar ne ostanimo terdovratni v hudobijah; zakaj to je bilo božje delo. Poslužil se je Bog tega sredstva, da omeči terdovratna serca grešnikom

in jih sprejme zopet v svojo milost“. — In res! s tem se je mesto zopet vmirilo; pa si tudi ohranilo besede svetnikove v serci, češ, kar se sedaj ni zgodilo, znalo bi se zgoditi. Mesto je bilo kaker prenovljeno v nravnem oziru.

Drugače pa je čutilo napovedano kazen mesto Truhiljo. Bog je pokazal, da je bil svetnik njegovo orodje, ki naj budí grešnike kaker nekedaj prerok Jona Ninivljane. Mej solzami je razuzdanemu mestu s pridržnice naznanil leta 1603, naj se prebivalci le pripravijo, zakaj čez 15 let bo Bog zaradi njih hudobij mesto razdjal po hudem potresu. Le ta pridržnica bode iz mej razvalin šterlela svetu na svariven zgled. Poslušavci so se tem preroškim besedam le posmehovali ter živeli razuzdano, kaker popred, enako mnogim kristijanom današnjih dni, ki se ne zmenijo za svarila svojih duhovnih pastirjev. Le dva pobožna zakonska Didak Sančes in njegova žena Marija sta se preselila na svetnikovo prigovarjanje v Limo. Pozneje pa sta se zopet vernila nazaj, ne meneč se za prerokovanje Solanovo. Bilo je 14. dan februarija leta 1618. Zemlja se hudo strese, eden potres sledi drugemu, — in v nekoliko trenutkih je bilo videti le še kup razvelin. Izmej vseh prebivalcev, kaker pripovedujejo, ostala je živa le ena ženica; klečala je ravno pod pridržnico, ki je tudi ostala nepokvarjena, če tudi se je porušila vsa druga cerkev. Tako so se spolnile besede Jezusove: „Ni ste vi, ki govorite, ampak Duh vašega Očeta je, kateri v vas govori. (Mat. 10, 20).

Imel je pa naš svetnik od Boga tudi moč celó potres vstaviti ter take dogodke obrniti na prid izveličanja duš. Naj navedemo samo eden tak dogodek, da ne bomo preobširni. Bilo je leta 1609. Hud potres zbudi ljudi iz spanja. V jutru so bile vse cerkve polne ljudi, ki so prišli pred Najsvetejšega prosit, naj jih obvaruje pred to strašno kaznijo božjo. Tudi samostanska cerkev je bila natlačena ljudi. Redovniki so ravno molili pred altarjem. Na enkrat hud potres zamaje zemljo, da je po cerkvi vse ropotalo. Strašan vriš nastane po cerkvi. Vse je hitelo proti vratam, da se reši. V tej zmešnjavi hiti Solan na pridržnico ter z močnim glasom veli ljudstvu, naj bode le mirno, ker se jim ni več bati te šibe božje. Ko je nastal mir po cerkvi, pričel je govoriti o grehu in razžaljenji božjem, da se je vse topilo v solzah in obetalo poboljšanje.

Sploh je Solan porabil vsako priliko, da budi ljudi iz grešnega spanja. Kjer je, gredé po ulicah, videl tolpo ljudi, je vzel križ iz svojega rokava ter pričel opominjati: „O nikar ne ža-

lite z grehom tega Gospoda, ki je vmerliz ljubezen do vas na križi; on sam vas prosi, da ga ne križajte na novo z vašimi grehi“. Tako opominjevaje ljudi, je hitel po mestnih ulicah od enega kraja do drugega, kaker bi ga nesel veter. Dostikrat se z nogami tal niti dotikal ni. Brat, ki ga je navadno spremljal, ga je komaj dohajal, kar sape mu je zmanjkovalo. Tudi po kerčmah, kjer so sedeli lahkoživci okoli bogato obloženih miz ter pili ali igrali, je kazal na tistega, ki je na križi v smertni težavi zdihnil: „Žajen sem!“ Vse je vmolknilo ter poslušalo svetnika. Dà, oelo v gledišči je stopil na oder ter pričel sè solzami v očeh prositi gledavce, naj se njih oko in uho nikar ne pase nad igrami, ki vzbujajo in povelčujejo meseno ljubezen. Potem pa je sè vso navdušenostjo pričel govoriti o prizoru, pri katerem je včlovečeni Sin božji iz ljubezni do ljudi prelil svojo kri na lesu sv. križa rekoč: „Visokost se je ponižala; vsega mogočnost se je tresla strahú, in veselje je postalo žalostno. Oj prečudni prizor! videti tega Gospoda, katerega zvezde povelčujejo in kerubini in serafini slavijo, ki z enim perstom svet derži. On se je ponižal ljudem pod noge in izpostavil svoje obličje zasmehovanju in zasramovanju ter grešni hudobiji“. Nepopisljiv je bil vspeh tacih prizorov.

Naj k sklepu tega poglavja navedemo še nekaj čudežev iz življenja našega svetnika. Človeku bi se taki dogodki zdeli neverjetni, ke bi jih ne bile priče poterdile s prisego.

Necega dne je klečal Solan v molitev zamišljen na koru. Zbudi se v njem ljubezen do Jezusa v presvetem zakramentu in njegovo serce ga vleče pred tabernakelj. Na enkrat se vzdigne klečeč ter plava po zraku čez omrežje. Bratje se prestrašijo in mislijo, da bodo našli svetnika že mertvega na tleh. Ali svetnik je klečal z razprostertimi rokami pred oltarjem. — Drugi krat — bila je porcijunkula — se je tak dogodek veršil v pričo vse zbrane množice. Svetnik je dolgo spovedoval ter spravljal grešnike z Bogom. Kar dajo pri oltarju znamenje, da bode izpostavljeno sv. Rešno telo. Solan jenja spovedovati ter poklekne, da moli Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Njegovo serce ga vleče pred oltar. Ker je bila cerkev natlačeno polna, ni mogel iz spovednice. Naenkrat pa zžene zbrana množica velik vriš; nad glavami je namreč plaval svetnik po zraku proti oltarju, in takisto zopet nazaj. — Še bolj

pogostokrat pa so ga videli bratje zamaknjenega le z dušo. Ob takih prilikah je bilo njegovo telo kaker mrtvo.

Tudi v telesnih potrebah je Frančišek Solan po čudežih pomagal bližnjemu. V Limi je živela bogata gospa, ki je zelo čislala in spoštovala Solana. Na njegov svet je sezidala za tretjerednice samostan in bila sama prva prednica samostanu. Enkrat je o božičnih praznikih nevarno zbolela za merzlico; tudi je bila zelo žalostna in otožna. Pošlje po Solana, ki je bil njen dušni vodnik. Mej tem ko jo svetnik tolaži, pride jej želja, naj bi zapel svetnik kako pesem o božjem detetu. Ni si pa upala razodeti te želje svetniku. Pa svetnik prične sam peti tako milo in ljubko o Jezusu novorojenem detetu, da se je njegova duša kar topila ljubezni. Naenkrat zgine bolnici otožnost pa tudi merzlica; popolnoma je bila zdrava. Seveda ni petje pregnalo bolezni, ampak moč, katero je Bog dal svetniku, da je v Jezusovem imenu ozdravljaj bolnike.

Marija de Silva, sestra letopisca P. Didaka iz Kordove, je bila omožena z nekim činovnikom v Limi. Pri porodu je bila v smertni nevarnosti. Zdravniki so svetovali naj jo previdejo s sv. zakramenti za vmirajoče. V tej stiski pošljejo po Solana. Svetnik pride in prične tolažiti ženo, da je sicer velika nevarnost, vendar pa bode Bog vse obrnil na dobro, naj le zaupa na-nj. Nevarnost prihaja vedno večja. Sedaj prosi mož svetnika, naj mu dá svoj pas. Hitro hiti ž njim k bolni ženi in ga na njo položi, in glej! na enkrat se je obrnilo na bolje. Hitro prihiti babica povedati svetniku, da je žena dobila lepo hčerko. Svetnik pa jej reče smeje: „Kako vam je vender veselje zmešalo glavo! Saj je sinček in pri sv. kerstu mu dajte ime Frančišek“.

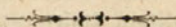
Zopet drugi krat so poklicali Solana k bolniku, ki je ležal na smertni postelji. Okoli 7. ure zvečer je bilo. Zdravniki so rekli, da bolnik, Mihael Beljila po imenu, do polnoči ne more več živeti. Tudi je bil vže previden s sv. zakramenti za vmirajoče ter se pripravil na neznano pot v večnost, dasiravno bi bil še rad živel. Svetnik gre k bolniku in bere nad njim sv. evangelij o bolnem hlapcu, za katerega je prosil njegov gospod; blagoslovi bolnika in reče svojemu spremljevalcu: „Brat, sedaj pa greva nazaj v samostan; tam imava več posla kaker tukaj“. Redovnika otideta; bolnik pa je ležal v smertnem boju do 12. ure. Naenkrat se čuti vsega prenovljenega in novo življenje po udih. Vstane in v dveh dneh je bil zopet pri svojem delu. — Čudom se je čudil zdravnik, ko ga

je videl zdravega. Mož pa se je smejal stermečemu zdravniku, češ, ne tvoja zdravila, ampak svetnik me je še ob pravem času iztergal smerti iz žrela.

Moramo pa na čast zdravnikom tistega časa pripoznati, da so verovali na čudeže ter priterjevali, da je Bog gospod življenja in smerti. Zato so tudi oni prvi poterdili, da ima Solan nadnatorno moč, s katero ozdravi tudi neozdravljive bolezni. Ko je ozdravela Marija Alarkon, imenitna in bogata gospa v Limi, od bolezni po izreku zdravnikov neozdravljive, s tem, da je sè zaupanjem na se položila pas svetnikov, pripoznal je zdravnik, da je to le po čudežu mogoče. Kedo bi ne priterdil, da je le po čudežu ozdravel tudi gospod Didak Astorgo! Le-ta gospod je vže dva dni hudo bruhal kri iz sebe. Ležal je onemogel in brez zavesti. Okoli stoječi so pričakovali vsak trenotek smerti. Frančišek obišče bolnika; poda mu kozarec hladne vode. Bolnik jenja bljuvati kri in na enkrat se čuti čverstega in zdravega. Arhidijakon doktor Janez Velaskes v Limi je bil hudo zbolel. Hudo merzlico je imel; tudi po glavi ga je hudo tergalo. Bolnik pošlje po Solana, proseč, naj ga pride blagoslovit. Svetnik pride k bolniku, bere nad njim sv. evangelij in ga blagoslovi. Naenkrat ponehajo bolečine v glavi in tudi merzlice ne čuti več. Drugi dan je hodil že zdrav po Limskih ulicah.

Prebravši to poglavje, bode si lahko marsiketeri bravec mislil, čemu treba, klicati misijonarja od dela, kjer je tako vspešno širil sv. vero. To so le muhe samostanskih predstojnikov! Frančišek Solan pa ni mislil tako. Dobro je znal, da spolnuje božjo voljo, če dela ondi, kjer mu velijo predstojniki. Božjo voljo pa je hotel po vsem in povsod spolnjevati. Še na um mu ni prišlo, da bi presojeval naredbe in povelja predstojnikov. Zgodil se tvoj volja! tako molimo tudi mi dan na dan. To je tudi merilo vse kerščanske čednosti in popolnosti. Saj nam te besede vелеvajo storiti to, kar Bog hoče. — Naj dražji dar daruje človek Bogu, če mu daruje svojo prostost. Ravno to pa daruje s pokorščino do svojih predstojnikov, ker se s tem odpove najblažji moči, — lastni volji. — Spolnjevanje božje volje edino stori človeka svetega in ga pripelje v večno izveličanje. Zatorej uči Rodríguez: „Ke bi mogel kedo tu ali tam tudi 100.000 ljudi spreobrniti, ke bi prevzel katero službo ali opravil katero delo, keterega pa Bog od njega noče, ne storil bi nič dobrega in ne poveličal Boga. Le kar Bog hoče, to je sveto; tako tudi le Bog sam vé, kaj njega poveliča in človeka izveliča. Saj tudi le On sam z očesom najvišje modrosti in vsega-

vednosti pregleda vse". Na svet prihaja vse zlo in hudo iz svojevoljnosti, vsa čednost pa iz soglasnosti naše volje z božjo voljo. V vsaki okoliščini, če je tudi zoperna naši volji, kličimo toraj s pobožnim Jobom: „Kaker je Gospodu dopadlo, tako se je zgodilo. Bodi hvaljeno Gospodovo ime!“

Sveti Bonaventura o zaničevanji sveta.

Cilj in konec človekov je, da svet premaga in ga zaničuje, kaker zasluži, da se od njega odterga in se oklene Jezusa, kteremu služiti je tako sladko in častitljivo. V ta namen je treba, da večkrat in živo premisli in prevdari nagibe, ki jih on, svet sam, ponuja, da ga zaničujemo. Nekoliko teh ob kratkem razložiti sem se namenil s pomočjo milosti Kristusa Križanega.

Pervič so neizmerne skerbi in težave, s kterimi kaker z neprenesljivo butaro svet tlači svoje ljubivce. Samo odpri svoje oči in poglej okoli sebe! Boš li mogel najti človeka s častjo obdanega, kteremu ne bi bilo obilnih in velikih sitnosti prenašati? ali predstojnika, kateri ne bi bil od vseh strani nadlegovan? ali koga v imenitnih službah, kateri ne bi čutil njihove praznote in ničemernosti? Zato pa bodo morali tudi reči na zadnje zaverženi: Trudili smo se po stezah pregrehe in pogube, hodili smo po težavnih potih, pa zakaj? Samo zato, da smo se tam spehali v praznih željah, zdaj moramo pa tukaj terpeti v večnih mokah. Kako mirno in pokojno pa je serce, katero v ničemer ni na ta svet navezano! Ako človek po tem hrepeni da bi napolnil svoje serce s zemeljskimi dobrotami, nigdar ne more imeti miru in zadovoljnosti, zakaj, ali jih je že dosegel, ali pa še ne. Ako jih še nima, mu neprestano hrepenenje po njih ne da pokoja; ako jih je pa že pridobil, je v vednem strahu, da jih ne bi spet izgubil. Prosim vas torej, predragi! nikar ne navezujte svojega serca na svet in nikar ne iščite tega, kar je na svetu, ne njegovih sladnosti, ne njegovega bogastva, ne njegove učenosti. Vedite, da je srečen samo tisti, ki zna Jezusa Kristusa, ke bi tudi nič družega na svetu ne znal; in nasproti je nesrečen, kedor vse drugo zna, pa ne Jezusa.

Drugi nagib svet zaničevati je, da, kedor svet ljubi, zane-

marja večne dobrote. Taki ljubivci sveta se namreč tako zgubijo in vtopijo v pridobljenje zemeljskih dobrot, da pri tem popolnoma pozabijo na nebesa. Oni se ne zmenijo za Boga, Bog pa se od njih odteguje in jih zapušča. In kaj so žalostni nasledki tega? Oterpnjenje serca. Čim bolj se kedo poprime in oklene hudega, tim manj spoznava veliko ceno dobrote, ki jo zametuje. In morebiti si že sam videl hudobne ljudi, ki se gerdo norčujejo z Bogom, pa ne, da bi jih zavoljo tega vest kaj pekla; kaj še! Še nočejo in ne morejo spoznati, kako veliko hudobijo doprinašajo, tako je oterpnjeno njihovo serce. Svetniki pa, ki niso ljubili sveta, ki so zdihovali samo po nebeški domovini, kako mirno in zadovoljno so živeli! Zares blaženost tega sveta je naj večja nesreča! Blager pa njemu, komer je dano svet zaničevati in služiti Kristusu. Ta služba je gotovo boljša od vsake prostosti.

Tretje, kar nas mora odvracati od sveta in od časnih reči, je njihova praznота in ničemernost. Prazno je namreč in ničemerno vsako posvetno veselje. S koliko skerbjo se trudiš zanj, kako dolgo in kako težko ga pričakuješ; na zadnje pa, keder si ga dosegel, kako malo ga vživaš v miru in zadovoljnosti! Vse mine, vse se razgubi, vse se razkadi, kaker dim; ali potem? Gorje njemu, kateri je svet ljubil! Glej, svet prejde in vse kar je na njem, ti pa, kaj si si izvolil? Ali boš svet ljubil in ž njim vred se pogubil? ali boš ljubil Jezusa in ž njim večno živel? Dobri kristijani vedno premišlujejo, kako kratko da je sedanje življenje in žive, kaker da bi vsaki dan vmirali, in tim skerbnejše se pripravljajo za prihodnje življenje, čim bolj spoznavajo ničevnost sedanjega. Za onega si živo prizadevajo, ker vedo, da je večno, za tega pa se še ne zmenijo, tako malo vredno jim je. Jezus Kristus je tista presvitla luč, ki razsvetljuje njihove duhovne oči, da jih povzdigujejo k premišljevanju nebeškega veselja, in toliko bolj jih mikajo nadzemlske dobrote, koliker manj se vlečejo za zemeljske. Kar posvetnjaki tolikanj ljubijo, čislajo in povzdigujejo, to oni zametujejo, tega se ogibljejo kaker praznih, da, kaker škodljivih reči. Kedor je srečen na tem svetu, ta je daleč od Boga, tako oni mislijo in s prerokom kličejo tim zaslepljenim posvetnjakom: Oj, da bi imeli modrost in razumnost in bi pomislili na konec! Potem bi pač spoznali, kako veliko je pogubljenih, kako malo pa izvoljenih, in kako ničemerne da so vse posvetne reči. Spoznali bi, kako veliko hudo da je greh, in kolika škoda zanemarjenje dobrih del in tolika potrata dragega

časa. Sprevideli bi, v kako strašni nevarnosti ste vmreti, biti obsojeni in večno pogubljeni.

Tudi smert vidno kaže, kako malo da veljajo bogastvo, veselice, časti in sploh vse tiste reči, ki jih svet ponuja in po kterih brezbožneži tako hlastno segajo. Smert kaže, da se trudi zastonj, kedor išče bogastva, ker prazen mora iti človek s tega sveta, kaker je prazen na svet prišel. Nespameten je, kedor leta od veselice do veselice in svojemu telesu vse privošči; koliker bolj ga namreč zdaj redi in pase, toliko mastnejšo hrano bodo enkrat červije nad njim imeli. In kakošen dobiček si pripravlja, kedor se s tako vztrajnostje trudi za posvetno velikost in slavo? Keder bo pod zemljo, bodo ljudje in živina hodili po njegovem grobu, kaker po družih, brez ozira na to, kedo da v njem počiva. Zatorej, premili bratje! ne navezujmo se na svet, ne na to, kar je njegovega. Pustimo njegove igrače in ničemernosti in sezajmo po neizrekljivih in neprecenljivih nebeških dobrinah. Saj je vender le revno sedanje življenje. Smert nas na naglem pobere, in potem bo moral ostro pokoro delati, kedor je bil nema-ren. Vernite se tedej, zanikerneži! približajte se njemu, ki vas je vstvaril in odrešil; križa se terdno oklenite in ne boste padli. Svet je lažnjivec, je izdajavec, negotov je njegov konec, težka je ločitev njim, ki so ga ljubili, in po tem — prestrašna sodba in terpljenje brez polajšanja, brez konca.

Svet zaničevati nas sili četertič ubežnost posvetne slave. Njej se človek brez skerbi vda, pa, keder se najbolj ziblje v njeni prijetnosti in si ves preslepljen obeta še dolgo življenje, glej, takrat mu nenadoma na rame poterka blede smert, preseka mu nit življenja, izterga mu dušo, obloženo s tolikimi nadlogami, in jo žene vso preplašeno in prestrašeno tje v neznane temne kraje, kjer jo s peklenskim radovanjem sprejmejo hudobni duhovi in jo nevsmiljeno martrajo in terpinčijo. In kje so zdaj posvetni veseljaki, ki so bili pred kratkim tu mej nami? Druzega ni ostalo od njih, kaker pest prahu, ki ves mergoli ostudnih merčesov. Ti pa pomisli resno: tudi oni so bili ljudje, kaker si ti, jedli so, pili so, srečno so jim tekli njihovi dnevi, pa naglo so se pogreznili v brezno peklensko. Tukaj je izročeno njihovo meso červém, tam pa je njihova duša prepuščena plamenu večnega ognja. Zato, o bratje! nikar ne ljubite sveta; hodite za Kristusom, kateri je rekel: Moje kraljestvo ni od tega sveta. Hrepenite s celim svojim srcem po nebeški domačiji, da boste slednjič tje prišli. Tu ni

kraj pravega veselja, ampak tam gori je resnično življenje, katero smerti ne pozna.

Peti vzrok, kateri bi nas moral popolnoma odtergati od sveta je ta, da so tisti, ki svet ljubijo v vedni nevarnosti grešiti, Oni se čezdalje bolj v dolgove zamotavajo in svoji lastni duši smertne rane zadajajo, tako dolgo, da do kraja oterpne in obene rane več ne občuti. Prerok Ozej tako govori: Kletvina in laž in vbijavstvo in tatvina in nečistost prevladajo povsod, hudobija hudobijo izpodriva; od velicega do malega so vsi zaljubljeni v svet in v greh, nihče pa ne pomisli na to, da bi rešil svojo dušo. Oj, kako se veseli hudobni duh dan današnji, ko vidi, kako da vsi hodijo po široki cesti pregrehe, kako redki da so, ki najdejo pravo stezo izveličanja, kako da so vsi navezani na zemljo in okušajo le to, kar je zemeljskega, Boga pa in njegove zapovedi zanemarjajo in se nič ne zmenijo za ostre sodbe njegove. Oj, da bi pač obeden izmed nas, ki to premišljujemo, ne ljubil sveta in nesrečnih dobrot njegovih! saj pač niso družega, kaker strupene pušice, ketere peklenšček proti nam strela, da bi nas pogubil. Služimo rajše Jezusu s čednostmi in lepim življenjem!

Šestič nas spodbuja k zaničevanju sveta spremenljivost časnih reči. Neki modroslovec je pisal: Keder premišlujem mir in pokoj, ki prebiva v čistem sercu; nedolžno veselje, ki ga vživa duh z Bogom združen; zadovoljnost in sladko upanje duše, ki ljubi Gospoda: takrat se mi zdi, da je to nebeško življenje. Tedej je pač slep, kedor kaj družega išče in se na stvari navezuje, ke bi vender mogel svojega imenitnega duha povzdigniti do Stvarnika in v njem sladko počivati. Sedanje življenje je tek proti smerti, pa hiter in kratek tek. Ali je mar kaj družega naše življenje, kaker vsagdanje terpljenje? In če stvar natančneje prevdarimo, lahko razvidimo, da ga ni opravila na svetu brez težave in terpljenja. Čemu se tedej tolikanj trudite, o izgubljeni prijatelji sveta? čemu se tolikanj péhate, pa za nič, ke bi vender mogli povzdigniti se in v posestvu Najvišjega neizrekljive radosti vživati. Kaj vas bo neki moglo nasititi, ako vam Stvarnik sam ne zadostuje? Kako dolgo še boste ostali v svoji nespameti in letali za ničemernostjo in se vbijali z goljufivostjo? Nikar, predragi! nikar ne ljubite več sveta, ne njegovih prijetnosti. Nihče naj ne pozabi, da, kedor hoče dospeti v obljubljeno deželo, to je v slavno nebeško domovino, mora s palico križa prehoditi Erdeče morje, ki pelje iz Egipta v puščavo, mora se odtergati od po-

svetnega šuma, mora zapustiti temo greha in nastopiti požertovalno življenje; vmirati mora s Kristusom na križi spokornosti, da bo mogel slišati na zadnjo uro sladke besede, ki jih je govoril Jezus razbojniku, rekoč: Resnično ti povem, še danas boš z menoj v raji

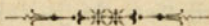
Slednjič nam mora odvrčati serce od ljubezni do časnih reči skrivna rana greha, ki jo zadajajo dobre tega sveta svojim sužnjim. In zares je kaj težko, da bi se hotel kedo brez mere zibati v posvetnih veselicah, pri vsem tem pa obvarovati se čistega od vsacega greha. Kako se ne bo spodtaknil na gladkem navzdolji? Varna je samo tista duša, ketera išče veselja tako, da se v njem ne le nič ne omadeževa, ampak po njem zmirom lepša postaja. Presrečna je duša, katero toliko veseli izpolnjevanje božje postave, da se vmiče in zoperstavlja vsacemu nespodobnemu razveseljevanju, ki se jej ponuja. Komer je Kristus prijeten, njemu se svet kmalu pristudi, in kedor je enkrat okusil Jezusovega duha, kmalu mu postane brez slasti vse meseno. Zato je govoril Gospodu sveti Avguštin: Naj mi postane grenka vsaka stvar, samo da boš ti sladak moji duši, ti, ki si neizmerna sladkost, ki storiš, da se vse zoperno in grenko spremeni v prijetno in sladko. Tvoja sladkost je storila, da je bil svetemu Lovrencu ražen prijeten. S tvojo sladkostjo okrepčani so šli aposteljni veseli iz shodnice, ker so bili vredni spoznani, zaničevanje terpeti zavolj Jezusovega imena. Veselo in radostno je objel sveti Andrej svoj križ, ker je napolnjen bil s tvojo sladkostjo. To da si kupi, dal se je sveti Jernej živ odreti, izpil je sveti Janez brez strahu kozarec strupa. In sveti Peter, komaj je to sladkost okusil, precej je pozabil na vse druge prijetnosti in kaker vpijanjen je zaklical: Gospod, dobro nam je tukaj biti; ako hočeš, naredimo tu tri šotore, in tukaj bomo ostali, tu premišljevali, ničesar drugega nam ne bo več treba. In vender je bil okusil samo malo kapljico tvoje sladkosti, in vsaka druga prijetnost mu je zoperna postala; kaj bi bil še le rekel, ke bi bil že v vsej obilnosti pil iz tistega potoka prijetnosti, ki se pretaka po nebeškem Jeruzalemu? To tvojo preveliko sladkost je gotovo tudi okusila mlada devica Agata, o kateri je pisano, da je šla s tacim veseljem in s toliko radostjo v ječo, kaker bi bil šel kedo drugi na svatbo. To je gotovo tudi okusil tisti, ki je rekel; Kako obilna je polnost tvoje sladkosti, o Gospod! ki si jo pripravil njim, ki te lju-

bijo. In na drugem mestu : Pokusite in pogledjte, kako sladak da je Gospod !

Velik dar je prejel od Boga, kedor se zna odpovedati strastim, pa tudi, kedor se zna odreči razveseljevanju tega sveta. Žalujte raji, žalujte in jokajte se sami nad seboj, oj vbogi pri-verženci sveta, ker pred časom si spodkopavate telo in nevsmiljeno mesarite svojo dušo. Od kod dan današnji toliko in tako različnih bolezni in slabosti ? Od preobilnega vživanja in od tod, ke se razberzdanim strastim prepusti neomejeno gospodarstvo. Vi pasete svoje meso in mu lepo strežete, mej tim pa pozabljate na svojo dušo, tako pa eno in drugo prerano pokopavate. Le pojedajte, le, in popivajte ; saj po smerti ne boste imeli več priložnosti. Le sejte s polnimi rokami pogubljenje, želi pa boste strašno obsodbo božjo, ki jo bo pravični sodnik sodnji dan nad vami izgovoril rekoč : Poberite se izpred mene, vi prekleti, v večni ogenj !

Zares, železno serce mora imeti, kedor pomisli na to obsodbo, kateri gotovo ne odide, pa se vender ne prestraši, marveč še zmirom leta za praznimi posvetnimi razveseljevanji. Pa bo more biti kedo rekel : Če tudi svoje dni v grehu preživim, to mi vender nič ne brani, da ne bi mogel še na smertno uro dobiti odpuščenja od Boga, ako se le resnično kesam svojega grešnega življenja. Ali, dragi moj ! s praznim upanjem slepiš in goljufaš samega sebe, zakaj redki, redki zadobe milost od Boga ob smerti, kateri se zdravi in terdni niso bali Boga žaliti. Jaz pa za terdno mislim, da bo težko dobro končal, kateri je slabo živel. Da, dragocena je smert pravičnih v očeh Gospodovih, ali strašna je smert grešnikov. Kakeršno pa je življenje, taka bo tudi smert. Zato naj bo to naš terdni sklep, ne več ljubiti sveta, ne tega, kar je na svetu. Bežimo iz tega ostudnega Babilona in pojdimo iz Ura Kaldejskega, to je, zapustimo pot pregrehe in skerbimo za to, da izveličamo svoje duše ; rešimo jih, dokler je še mogoče, v zavetju svete vere ; delajmo pokoro za preteklo življenje, da si zaslužimo milost v sedanjem življenji, in da moremo s terdnim zaupanjem pričakovati obljubljene slave v prihodnjem življenji.

P. E. T.

Nekaj misli o načinu **molitve in premišljevanja.**

(Nabral P. — n—n.)

II.

(Dalje.)

Notranja molitev ali premišljevanje obstoji iz treh delov in ti so: priprava, premišljevanje in sklep.

Sveti Peter Aljkantarski in sv. Aljfonz Lig. pravita, da ko se pripravljáš, obudi pravo, živo vero na pričujočnost božjo in reci: „Moj Bog, jaz verujem, da si ti tukaj pričujoč. Iz celega serca te molim in častim“.

Izgovori pa te besede s prav živo vero, ker živ spomin na pričujočnost božjo prav zdatno pomaga raztresenost premagati. Veliki služabnik božji kardinal Karačolo (Caracciolo) pravi, da je raztresenost v molitvi dokaz, da se ni temeljito obudilo djanje vere.

Temu naj sledi kes nad svojimi grehi. Reci sè sv. Aljfonzom: „O Bog, zavoljo mojih velikih grehov bi že zaslužil v peklu goreti. Iz celega serca se kesam, da sem te razžalil. Usmili se me!“ Na tak način se ponižáš pred Bogom, ki ponižnim rad milosti deli.

Na to prosi Boga za razsvetljenje rekoč: „Večni Oče, zavoljo Jezusa in Marije razsvetli me v tem premišljevanju, da mi bode dober sad obrodilo“. — Zmoli še eno „češčenamarijo“, priporoči se svetemu Jožefu, angelju varihu, tvojim patronom, kakor tudi svetemu Frančišku in svetemu Petru Aljkantarskemu.

Sveti Frančišek Saleški pravi, da naj bode vse to bolj kratko, da se več časa za premišljevanje porabiti more.

Zdaj pa premišljuj. Ali k a k o ? V začetku tega odstavka je bilo že nekoliko povedano, k a k o, tukaj se hočemo ozirati na premišljevanje iz knjižice.

Reči se mora, da zna dandenes skoro vsagdo že brati, zato je pa tudi laglje premišljevalno molitev gojiti. Spominu in razumovanju je s pisanimi premišljevanji mnogo pomagano; ne da bi spomin in razum kaj napenjali, najdemo tam mnogo izpeljanih

lepih misli, ki nam morejo ogreti in užgati voljo in serce. Dodaj takim premišljevanjem še mnogo vzdihov, molitve in sklepov, pa si dobro premišljeval.

Neketera premišljevanja so bolj obširno izpeljana, druga pa bolj ob kratkem, da si ž njih pripomočjo sami še kaj domislimo. To, kar je bilo pred o mišljenju rečeno, pomagalo ti bo pri tem. Beri pa že eno ali drugo premišljevanje, beri je z mislimi. Preveč se pa vender ni treba napenjati, ker sveta Terezija pravi, da duši mnogo koristi, ako Boga mnogo ljubi in ne da o njem mnogo razmišlja.

To si pa tudi dobro zapomni, draga duša, da premišljevanje je nekaj drugega, kaker duhovno branje, katero zahteva sicer tudi pazljivost in počasnost. Premišljevanje je pa še kaj več, je molitev. Zato tudi najdeš v prelepi knjigi „Kristusovo življenje in smert“ pri vsakem odstavku več odlomkov pod svojimi številkami. N. pr. II. zvezek [str. 279: „1. Premišljuj kako se je Jezus ves pokoren na križ vlegel ter roke pomolil, da so ga križali. — 2. Premišljuj kako je bilo njegova desna roka pribita, itd.“ Toraj ne samo beri, ampak premišljuj.

Ta zlata knjiga, ki naj bi se ne pogrešala v nobeni hiši, ima prekrasno izdelana premišljevanja, mnogo krasnih misli in takih stvari, ketere nam vnemajo voljo in serce in prihranijo iztikanje in iskanje našemu razumu.

Zraven te prelepe knjige poslužiš se lahko za premišljevanje še sledečih: „Gecemani in Golgota“, „Nebeška hrana II del“, „Najpoglavitniše resnice svete vere — po Humbertu poslovenil P. Cizej“, in drugih. —

Tedaj, draga duša, ko si se za premišljevanje lepo pripravila, kaker je bilo pred rečeno, vzemi v roko premišljevalno knjižico in začni premišljevat. Začni prav počasi čitati z umom in srcem, če je tudi jezik na miru. Ko prebereš nekoliko verstic ali eno misel, ali pa tudi cel oddelek enega premišljevanja, postoj nekoliko in bi rekel da stvar nekaj natančnije pogledaj z umom tvojim, ker ta počasniše vidi, kaker telesne oči. Pri eni ali drugi misli čutila boš gotovo kaj primernih nagnjenj. Zdaj ni časa brati naprej, ampak ostani pri tem, dokler čutiš ta ogrevajoči ogenj, tako kaker smo že povedali. Ne škodi pa to ponoviti, da si dobro zapomniš, da v premišljevanju je treba mnogo moliti in obupati v sercu razna djanja. Tedaj zdihuj, časti in moli Boga, prosi,

upaj, ponižuj se, občuduj, kesaj se in ljubi itd., to pa vse v sercu, katero zna bolje govoriti, kaker jezik.

Zelo koristno je, da tudi samega sebe izprašuješ o tem na česar te premišljevalna tvarina napeljuje. Ko pogoške na sebi zapaziš, kesaj se in sklepaj ogibati se jih.

Tukaj ne pozabi, kar je bilo povedano o notranji molitvi in o zdihljajih. Ali ker je to zelo važno, poslušaj še nekoliko svetega Aljfonza Lig., ki te prav lepo nagovarja, da obujaj mej premišljevanjem v sercu mej drugimi djanji zlasti mnogo djanj kesanja in ljubezni.

Ta djanja so zlata veriga, ki veže našo dušo na Boga, — pravi ta ljubljenec božji. Djanje popolne ljubezni nam je vstanu dobiti odpuščenje vsih naših grehov. „Ljubezen pokrije obilnost grehov“, piše sveti Peter. In Gospod pravi, da on ne more sovražiti tistih, ki njega ljubijo. „Jaz ljubim nje, ki mene ljubijo“. (Preg. 8, 17).

Častita sestra Marija Krucifiksa je videla negdaj gorečo kroglo, katera je v trenutku vničila na njo padajoče slamnate bilke in spoznala je v tem večinek djanja popolne ljubezni po katerem Bog duši dolg odpusti.

Taka djanja ljubezni so na priliko: „Moj Bog, jaz te više cenim, kaker vsako drugo dobroto. — Ljubim te iz dna svojega serca. Veselim se nad tvojim blaženstvom. Želim da bi te vsi ljubili. — Hočem samo to, kar ti hočeš. — Daj mi spoznati to, kar od mene zahtevaš, vse hočem storiti. — Stori z menoj in sè vsim, kar je mojega, kaker tebi drago“. — Zlasti to zadnje djanje je Bogu zelo drago. Sveta Terezija se je darovala vsaki dan Bogu najmanj pedesetkrat.

Zraven te verste djanj obujaj v svojem sercu tudi mnogo djanj prošnja in molitve. To je zelo blagodejno in mogoče tudi najkoristniše. To vse je nauk sv. Aljfonza Ligvorijana.

Ponižno zdihni in prosi Boga n. pr. razsvetljenja, vdanosti v voljo božjo, stanovitnosti in enakih reči, serce bo že vedelo, kaj in kako.

Mej raztresenostjo pa reci: „Moj Bog, usmiljenje! — O Bog, zavoljo tvojega velikega usmiljenja pridi mi na pomoč!“

Tako beri premišljevanje iz knjižice, hočem reči, tako premišljuj, tako stopaj od pike do pike, od misli do misli. Nič ne de, ako morebiti tudi celega premišljevanja, kaker je tam napisano ne prebereš ali ne premisliš, ker ti je serce velelo, da si se pri

enem ali drugem odstavku dlje pomudil, da je tako odločeni čas pretek. Namen si dosegel, molil si in premišljeval, le še nekaj dostavi in premišljevanje bo dobro in popolnoma. Glej pa da tudi kaj skleneš.

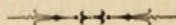
Na lepih vertih najde se lepodišečih in krasnocvetečih cvetlic, kaker tudi sadonosnega drevja. To dela vert prijeten in koristen. Tudi premišljevanje je lep in prekrasen vert, poln cvetja in sadu. Ko se po njem sprehajaš, nikar ne zabi okoristiti se in natergati si cvetja in sadja, da ne pogine tam brez koristi.

Draga duša, ta cvet in sad so dobri sklepi. Nikar ne zabi nabrati jih nekoliko, da ti bode premišljevanje koristno.

Kar pa v premišljevanju skleneš, naj ne bo poveršno, ampak koliker mogoče d o l o č n o. Skleni n. pr. ta ali oni navadni pogrešek po mogočnosti popravljati; ali kakšno določeno čednost pazljivo gojiti, n. pr. krotkost in poterpežljivost v dotiki z drugimi osebami, ponižnost zlasti pri molitvi in v cerkvi, ogibati se lastne hvale, natančno pokorščino ali pa katero duhovno zatajevanje veršiti. Tak sklep je pa treba večkrat ponoviti in se ga več časa spominjati, dokler se pogrešek ne odpravi ali pa čednost ne vterdi. Dobro je tudi ponoviti kerstno obljubo.

Glede pisanih premišljevanj bodi še povedano, da se tudi vsi odlomki lahko ob enem preberejo, ali to se mora zgoditi prav počasi in z mislimi; potem se pa čez to premišljuje. Tako je delala sv. Terezija. Najpred je prebrala dotične odlomke ali odstavke, potem jih je pa razmišljala. Podobna je bila golobici, ketera najpred zerno na tleh pobere, potem pa oči proti nebu povzdigne.

(Dalje prih).

Lepa smert pridnega dijaka in častivca sv. Jožefa.

V gimnazijah in drugih višjih šolah na Francoskem, najsi v njih podučujejo svetovni duhovniki ali redovniki, se posebno goji češčenje sv. Jožefa. In to češčenje gotovo mnogo pripomore, da so dijaki pridni v molitvi in delu, ker imajo zgled sv. Jožefa, ki je bil mož molitve in dela. „Kaker se živi, tako se tudi vmerje,“ veli izreka. Zategadelj poslušajmo, kako je lepo vmerl častivec sv. Jožefa, ki je bil v tih šolah, zgodaj v svoji najlepši dobi.

V francoskem mestu Lilj, v kolegiju sv. Jožefa so imeli očetje jezuiti dobro obiskovano gimnazijo. Ko so te pregnali, so se ponudili nekateri zunanji duhovni, da bi nadalje poučevali.

Sedanji ravnatelj tega kolegija gospod Bonard, je pripovedal na osmino vsih svetnikov 1882, v kapelici gimnazije, kako je vmerl dijak Jožef Ignacij Klement. Vaš rajni součenec, dragi rejenci, je bil sin bogaboječe in prav katoliške vdove; od strani materine je bil dobro izrejen, njej se je imel zahvaliti, da je v čednosti, in bogaboječnosti tako napredoval. Mej zadnjimi počitnicami se mu je shujšala bolezen v persih, ki jo je vže v kolegiju čutil. En cel teden je mladenič mnogo preterpel; ali njegova zadnja spoved in sv. obhajilo ste mu olajšali bolečine, in v njegovo dušo se je povernil mir in veselje. 30. kimavca ali septembra, ob 9 uri zvečer, bila je ravno sobota, ga je na enkrat počelo dušiti; slišali so ga, kako je klical: „Zadušilo me bo, odprite okna in vrata, jaz bom vmerl, jaz bom vmerl!“ Mladeniču se je dozdevalo, da se mu približuje zadnja ura, in začel je slovo jemati od svojih domačih. Najprej objame mater: „Ljuba mati,“ pravi, „jaz bom kmalu vmerl; z Bogom, dajte me objeti.“ Potem se oberne k svoji žlahti. „Z Bogom ujec,“ pravi, „z Bogom teta, z Bogom brat Karel, ostanimo vedno združeni!“

Vsakemu je dal vmirajoči za spomin kako reč od tega malega, kar je imel, n pr. molitvene bukvice ali kako drugo reč.

Enemu od svoje žlahte, ki je vže dolgo časa prosil Boga blagoslova za svoj zakon, je rekel Jožef slovesno: „Vmirajoč kličem božji blagoslov na prvega otroka, katerega ti bode Gospod Bog kmalu daroval. Izredi ga dobro; dečku dajte pri kerstu ime Jožef, kaker je imam jaz.“

Prav serčno se potem vmirajoči mladenič zahvali zdravniku, ki je ravno v izbo stopil: „Gospod zdravnik, vi me nemorete ozdraviti,“ veli, „nič ne de zato, zahvaljujem se vam vender za skerblijnost, katero ste mi izkazovali; jaz bom molil za vas.“ Redko je zdravil ta zdravnik take bolnike; obile solze so mu tekale iz oči, ko je gledal vmirajočega mladeniča. Prišel je tudi častiti dekan iz rojstnega mesta vmirajočega, hoteč mladeniču dati zadnji blagoslov.

„Gospod dekan, najprišerčniše se zahvaljujem za vaš blagoslov!“ pravi vmirajoči. „Jaz grem v nebesa, da bodem tam molil za vas in za mojo domovino!“ — Častiti duhovnik je gledal

s čudenjem pobožnega mladeniča in rad je pripovedoval pozneje, kako lepo je Jožef vmerl.

Zdaj je bila 10. ura zvečer. Bolnik je vidno prepadal, njegove moči so ga vže skoraj vse zapustile. Zategadelj je prosil, da bi ga pustili samega, da ga nebi nihče v molitvi motil. Nato je vzel razpelo, serčno ga poljubil in zaporedoma klical: „O moj Bog! kako Te ljubim, da, jaz Te ljubim, jaz Te ljubim!“ potem začne moliti zdihljuje: „Jezus, Marija, Jožef! Vam darujem svojo dušo in svoje telo! Jezus, Marija, Jožef, stojte mi na strani v moji smertni uri.“

Zdaj se mladenič oberne k podobi Matere božje in z otročjo vdanostjo reče: „Najljubša Mati, jaz se Ti iz vsega serca zahvaljujem zato, ker si mi izprosila milost, da morem vmreti na soboto; tudi se Ti zahvaljujem, da morem, kaker sem želel, vmreti v svoji domovini in v rojstnem mestu; o hvala Ti tudi zato, moja preljuba mati, da smem vmreti hot ud tvoje bratovščine.“ Ali vmirajoči mladenič se ni samo zahvalil; ne, kot skesan kristijan prosil je tudi za odpuščanje svojih grehov; daroval je ljubemu Bogu svoje mlado življenje kot spravno daritev za grehe svoje domovine.

„Vsmiljenje, o Bog! Vsmiljenje!“ tako je govoril vmirajoči, „prizanesi mi moje male in velike grehe. Prizanesi tudi drugim ljudem njihove grehe....; vsmili se, o Jezus, vsih grešnikov, vsmili se dežele Francoske.“

Ko je Jožef čutil, da se mu je zadnja ura že celo približala, pravi: „Pridite vsi sem k meni! nobenega nočem pogrešati. Vi, dobra mati, pridete najprej, in dajte, da Vas objamem.... ljuba mati, katero tako goreče ljubim in kateri se imam toliko zahvaliti, kmalu Vas bodem za vselej zapustil. Ura se približuje, ko Vas bodem moral zapustiti; ali nikar se ne jokajte; jaz grem k svojemu Bogu in tam bom za Vas prosil.

In ti, moj mali brat Karel, tolaži našo mater; ti jih za naju oba ljubi in tolaži.“ Potem je dal vmirajoči svojemu bratu dobre svete, kako naj svoje življenje vpravna in kako naj ostane zvest božjemu poklicu. Vsakega je Jožef tolažil in opominjal; svojo mater je izročil svojemu ujcu in svoji teti in še je zraven dostavil: „Da, težko je, moj Bog, zapustiti tako dobro mater. Vender — naj se zgodi Tvoja volja.“ — Zdaj je začel vmirajoči govoriti tako, kaker bi govoril odraščen človek, ne pa 14 letni mladenič. „Jaz vmerjem kot dober kristijan, kot vnet katoličan. Jaz vas vse, ki ste tukaj pričajuči, za božjo voljo prosim, da živite in

vmerjite kot dobri kristijani, kot vneti katoličani. Ne zadostuje samo kristijan biti, vi morate biti tudi vneti katoličani.“

„Zadnjih 10 dni,“ pristavi, „sem veliko terpel; pa vse svoje terpljenje sem daroval Bogu. Ali kaj je to terpljenje proti tvojemu terpljenju na križu, o Jezus! Vzemi moje življenje, vzemi ga kot pravno daritev za moje rojstno mesto in za Francosko!“

Še enkrat se je Jožef zahvalil vsim, ki so mu v življenju skazovali ljubezen; potem je prosil mater, da mu pri pogrebu ni treba velike slovesnosti napravljati. Ko so pri teh besedah žaleči vsi na glas jokati, veli Jožef:

„Nikar se ne jokajte.... Saj je za mene danes praznik, ker grem v nebesa.“ — Ganljiva je molitvica, ki jo je vmirajoči mladenič opravil na čast sv. Alojziju, varihu mladosti in čistosti: „Sveti Alojzij Goncaga,“ zakliče, „Ti si vedno ohranil svojo nedolžnost. Ti nisi v celem svojem življenju nobenega smertnega greha storil; upam, da tudi jaz nisem nobenkrat smertno grešil; prosi za me! In Ti, dobri sv. Jožef, moj varih, Ti priprošnjik srečne smerti, pridi mi se sv. Alojzijem in se sveto nebeško trumo angeljev naproti; peljite me seboj v sveta nebesa.“

Potem poljubi Jožef vnovič razpelo in začne moliti: „O moj Bog, kako priserčno te ljubim! Vsi zdihljeji mojih pers naj bodo dokaz, kako Te ljubim, moj Bog!“ Potem je zadnjikrat objel svojo mater, in padla mu je glava na zglavje.

„Vse je doveršeno. Jaz vmiram. Jezus! Marija! Jožef!“ To so bile njegove zadnje besede.

In zdaj, preljubi bralec, če se ti je kaj smilil ta mladenič, ko si bil v duhu pri njegovi smertni postelji, naj ti to ne bo zadosti, temuč skleni, da bodeš tudi ti tako pobožno in bogaboječe živel kaker on, da bodeš tudi ti enkrat kaker on lepo vmiral in potem ž njim se veselil gori v svetih nebesih na vse veke.

(Prev. B. V. B.)

Spoved.

(Po sv. Aljfonzu P. A. F.)

(Dalje.)

5. Drugič je potrebno obžalovanje in to se posebno terja, ako hočeš prejeti odpusčenje grehov. Nar daljše spovedi niso še nar boljše; nar bolj skesane so naj boljše. „Znamenje dobre spo-

vedi ni, ako veliko govori spovedanec, temveč kesanje, katero kaže,“ pravi sv. Gregor. Nikaker naj tedaj ne dvojijo, kateri se spovedujejo pogosto in se jim studijo tudi odpustljivi grehi, imajo li pravo žalost ali ne. Mnogoteri takih se bojijo, ker ne občutijo obžalovanja; pri vsaki spovedi bi radi jokali in imeli omehčano serce, ker pa ne morejo, ako si še tako prizadevajo in se silijo, so vedno nemirni zavoljo svojih spovedi. Prepričan pa moraš biti, da pravo obžalovanje ne obstoji v tem, da obžalovanje čutiš, ampak hočeš. Vse plačilo čednosti obstoji v volji. Zato, pravi Gerson (Žersón), ko govori o čednosti vere, ima neketerikrat večje življenje ta, ki hoče verovati, kakor tisti, ki v resnici veruje. (Gerson de praep ad Miss. cons. 3.). To je vže učil tudi sv. Tomaž Akvinski, ko govori o kesanju: „V kesanju je dvojna žalost; ena je v volji in ta je bistveno kesanje samo, ki ni družega, kakor zopernost čez storjene grehe; druga pa, katero dela kesanje, obstoji v tem, da jo čutiš.“ (Thom. suppl. 3. p. q. 3. a. 1.). Angelski učitelj sv. Tomaž Akvinski pravi tedaj, da pravo in za odpuščenje grehov potrebno obžalovanje je stud čez storjene grehe, in da to obžalovanje ne obstoji v tem, da je čutiš, ampak da je hočeš. Obžalovanje, katero občutiš, izhaja iz studa, keterega ima volja. Tacega obžalovanja ne moreš vedno imeti, ker nižji del ne hodi vedno za višim in ga tudi vedno ne vboga. Ako ima tedaj volja stud čez vsak storjen greh, spoved je dobra.

6. Ne napenjaj tedaj svojih moči, da bi občutil to žalost. Kar se tiče znotranjih dejanj, vedi, da so tista boljša, ketera storiš manj prisiljeno in bolj lahno, ker sv. Duh dela vse prijetno in mirno. „Vse prijetno vrejuje“. (Modrost. bukve 8. 1.). Zato je rekel sv. spokornik Ecehija, ko govori o žalosti, s katero je obžaloval svoje grehe: „Glej, v miru je moja nar grenkejši britkost!“ (Izaija 38, 17.) Čutil je veliko britkost in vender je bil miren. Ako hočeš prejeti sv. odvezo, stori tako le: ko se pripravljaš za spoved, prosi Jezusa Kristusa in njegovo prežalostno mater Marijo za pravo obžalovanje svojih grehov. Nato sprašaj na kratko svojo vest, kakor sem povedal zgoraj. Kesanje je vže dobro, ako izgovoriš te le besede: o moj Bog! ljubim te čez vse, po kervi Jezusovi upam odpuščenje vseh svojih grehov. Žal mi je iz vsega serca, da sem ražalil tvojo neskončno dobroto, da sem tebe ražalil in žalostil. Studijo se mi bolj kakor vsako drugo zlo. Ta svoj stud združim sè studom, keterega je imel nad njimi moj Jezus na vertu Gecemani. Terdno sklenem s tvojo milostjo, da te ne bom več

žalil.“ Vedno pristopaj k sv. spovedi miren, brez straha, brez dvojbe, kadarkoli si zgovoril te besede z resnično voljo. Sv. Tezija je imela še drugi, lep način, s katerim je hotela pregnati težave glede tega obžalovanja. „Glej, je rekla ta svetnica, ali si trdno sklenil, da ne bodeš več delal grehov, katerih se spoveduješ, in ako imaš ta trdni sklep, ne dvoji, če imaš resnično obžalovanje“.

(Dalje prih.)

Cvetlice iz puščave.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)

Sad pokorščine.

V kotu samostanskega verta je stala suha jablana. Brat vertar jo je hotel posekati. Opat mu to prepove, ter mu vkaže, naj jo pognoji in vsaki dan zaliva. Brat je mislil, da je ves trud zastonj; toda iz pokorščine je delal tri leta po vkazu prav vestno. — Že prvo leto dobi drevo, proti vsemu pričakovanju, lepo zeleno perje. Drugo leto je pokazalo že belo in erdeče cvetje, a rodilo še ni. Tretje leto pa obrodi najlepša rumena in erdeča jabelka. Vertar je bil tega silno vesel; nabere jih košek, pa jih nese v obednico, in postavi na mizo. Opat reče: „Vidite, to je sad pokorščine.“

Varuj se napuha in nečimernosti.

Opat Serapijon je sedel nekoč za mizo sè vsemi očeti in brati. Nato vstopi tuj brat, ki ga je bil opat povabil, pa reče: „Jaz sem največi grešnik! Nisem vreden, da bi sedel z vami za mizo; nisem vreden zraku, ki ga diham“. To izgovorivši sede sredi dvorane na tla. „Odkritoserčna ponižnost“, reče opat, „je res prav lepa in hvale vredna. Za zdaj pa pojdi le v svojo celico, in zanaprej opuščaj tako čudne reči“. Na te besede lice bratu potemni in zastonj si je prizadeval, da bi skrival svojo nejevoljo in jezo. „O moj sin,“ dene Serapijon, „kje je zdaj tvoja ponižnost? Tedaj je ničemernost v izpačenem sercu človeškem tako globoko vkoreninjena, da celo v ponižnosti iščejo ničemerne hvale!“ — Kako nevarna sta napuh in ničemernost! Druge pregrehe lazijo le po zemlji: te se pa vtihotapite, kaker nekedaj kača v raj, celo v nebesa naših dobrih del, ter jih izkušajo ostrupiti.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Gorice se zahvaljuje Bogu, Mariji brez madeža spočeti, sv. Jožefu, sv. očetu Frančišku in sv. Antonu, sestram 3. reda in vsem drugim, ki so molili za njo, M. Š., služabnica, za srečno ozdravljenje po 13 letni bolezni.

Iz Slivnice G. T. za ozdravljenje očesne bolezni.

Iz Hoč V. B. za ozdravljenje nekega dečka po maši in devetdnevni na čast lurški M. B. in rabi lurške vode.

Od Belih Vod več faranov za vslišano molitev v neki duhovni potrebi.

Z Notranjskega neki tretjerednik za pomoč v raznih potrebah.

Iz Brežic M. B., tretjerednica, za ozdravljenje svojega brata v dveh boleznih.

Z Gorenjskega F. Š., bralec „Cvetja“, za posebno duhovno milost po skoraj dveletni dušni slepoti.

Iz Št. Jurija A. R. za dobljeno važno tožbo.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

rajne tretjerednice skupščine goriške : Marija Berlot, fojanske : Tereza Prinčič, nazarske : Lucija (Elizabeta) Verhek, Elizabeta (Kat. Bon.) Zaveršnik.

S. Benedikta v Repnjah priporoča molitvi bratov in sester 3. reda svojo č. s. prednico, kateri je bilo pa že bolje berž ko se je sklenilo prositi priporočila, in samo sebe, da bi ji ljubi Bog na priprošnjo sv. očeta Frančiška in sv. Antona zopet dal ljubo zdravje, da bi ji bilo mogoče, še nadalje spolnovati svoje dolžnosti.

Neki tretjerednik.

Dva zakonska hudobno ranjena, da bi jima Bog dal zdravje in olajšal bolečine.
